

Arrest

nr. 55 652 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van 25 oktober 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die *loco* advocaat M. DEKUYPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, komt op 12 maart 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 16 maart 2009.

Op 6 juli 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 oktober 2009 wordt het kind van verzoekster geboren.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 33 126 van 23 oktober 2009 worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 29 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 juni 2010 dient verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 13 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.06.2010 werd door (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art.9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het 'ATTESTATION DE PERTE DES PIECES D'IDENTITE (n° 679/2008)', kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Betrokkene beweert dat zij aan de Ambassade van de Democratische Republiek Kongo een internationaal paspoort heeft aangevraagd maar dat de diensten van de Ambassade haar weigeren dit paspoort af te geven. Aangezien er geen bewijs is dat deze bewering ondersteunt, kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst.

Tot slot zou het onmogelijk zijn voor verzoekster om zich met haar jonge kind naar haar land van herkomst te begeven om een internationaal paspoort aan te vragen. Ook nu dient opgemerkt te worden dat niet aangetoond wordt dat verzoekster niet in staat is om in België een paspoort aan te vragen. Het hebben van een kind verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Het kind heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en als zodanig wordt het gezin niet verhinderd om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is bijgevolg niet vervuld.(...).”

Op 25 oktober 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

-Op 23.10.2009 sloot de Raad voor Vreemdelingenbetwisting de asielprocedure af met de beslissing 'Weigering Vluchtelingenstatus-Weigering Subsidiäre Bescherming'.

*Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 24.02.2010. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.
(...)."*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL

Schending van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (hierna Vreemdelingenwet)

Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het verzoek onontvankelijk is om reden dat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldige kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006. Dat de door betrokkene voorgelegde stukken met name een attest van verlies van de identiteitsstukken niet door de diensten van verweerder kunnen worden aanvaard.

Dat er verder in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zij aan de ambassade van de Democratische Republiek Kongo een internationaal paspoort heeft aangevraagd en dat de diensten van de ambassade weigeren haar dit paspoort af te geven;

Terwijl dat artikel 9bis, §1 bepaalt dat de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument, een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont;

Dat verzoekster een attest van verlies van de identiteitsstukken (zie stuk 2) en een nationaliteitsattest van de Ambassade van ds Democratische Republiek Kongo kan voorleggen (zie stuk 3);

Dat door de beslissing van verweerder aldus artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet geschonden wordt:

Het middel is ernstig."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat wat het voorgelegde attest van verlies van identiteitsstukken betreft er in de bestreden beslissing uiteen wordt gezet dat dit stuk niet aanvaard kan worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Deze motivering houdt volgens de verwerende partij een correcte toepassing in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst vervolgens naar een nationaliteitsattest dat zij niet heeft voorgelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan uiteraard geen rekening houden met documenten die niet worden voorgelegd. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins op een eigen restrictieve manier interpreteert. Verzoekster heeft nagelaten om de noodzakelijke documenten over te maken bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft enkel een 'attestation de perte des pieces d'identité' voorgelegd en beweert dat de diensten van de ambassade van de Democratische republiek Kongo weigeren een paspoort af te

leveren. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft volgens de verwerende partij geheel terecht geoordeeld dat het voormelde attest niet aanvaard kan worden als zijnde een identiteitsdocument en dat er verder geen enkel bewijs voorligt dat haar beweringen ondersteunt, aldus is niet voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1.3. In de repliekmemoirie handhaaft verzoekster de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.1.4. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van

een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de voorwaarde dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoonst. Verzoekster wijst erop dat zij een attest van verlies van de identiteitsstukken en een nationaliteitsattest van de ambassade van de Democratische Republiek Kongo kan voorleggen. Verzoekster voert hierdoor de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt over het attest van verlies van de identiteitsstukken gesteld:

“Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name het 'ATTESTATION DE PERTE DES PIECES D'IDENTITE (n° 679/2008)', kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een *“attestation de perte des pieces d'identité”* bijvoegde en in haar aanvraag hiervan melding maakte. Tevens wees zij er in haar aanvraag op dat het voor haar onmogelijk is om een identiteitsdocument voor te leggen. Zij formuleerde dit als volgt:

“Verzoekster kan een attest van verlies van haar identiteitspapieren voorleggen (zie stuk 1). Verzoekster heeft aan de Ambassade van de Democratische Republiek Kongo te Brussel een internationaal paspoort aangevraagd maar de diensten van de Ambassade weigeren haar het internationaal paspoort af te leveren. Verzoekster is op 13.10.2009 bevallen van haar minderjarige dochter G.R.N.D.; het is voor verzoekster onmogelijk om met dit kind van amper negen maanden oud zich te begeven naar haar land van herkomst om daar een internationaal paspoort aan te vragen.”

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet betwist dat zij geen enkel identiteitsdocument voorlegde maar dat zij meent dat zij in de onmogelijkheid daartoe verkeerde en deze onmogelijkheid op geldige wijze heeft aangetoond.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene beweert dat zij aan de Ambassade van de Democratische Republiek Kongo een internationaal paspoort heeft aangevraagd maar dat de diensten van de Ambassade haar weigeren dit paspoort af te geven. Aangezien er geen bewijs is dat deze bewering ondersteunt, kan de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet aanvaard worden door onze dienst.

Tot slot zou het onmogelijk zijn voor verzoekster om zich met haar jonge kind naar haar land van herkomst te begeven om een internationaal paspoort aan te vragen. Ook nu dient opgemerkt te worden dat niet aangetoond wordt dat verzoekster niet in staat is om in België een paspoort aan te vragen. Het hebben van een kind verhindert betrokkene niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Het kind heeft op dit moment een leeftijd bereikt waarop reizen mogelijk is en als zodanig wordt het gezin niet verhinderd om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.”

Verzoekster betwist deze motieven niet en slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op een niet correcte feitenvinding. Met de loutere verwijzing naar artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet en te stellen dat zij een attest van verlies van de identiteitsstukken en een nationaliteitsattest van de ambassade van de Democratische Republiek Kongo kan voorleggen, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de vaststelling in de bestreden beslissing

dat “De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art.9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art.4 van de wet van 15.09.2006.” kennelijk onredelijk is of niet steunt op een correcte feitenvinding.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op goede gronden geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis kan niet worden aangenomen.

Verzoekster brengt bij haar verzoekschrift een “attestation de nationalité” opgemaakt te Brussel op 28 oktober 2010 door de ambassade van de Democratische Republiek Kongo. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster dit document voor het eerst bijbrengt bij haar verzoekschrift en dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing. Het kan niet aan de verwerende partij worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een stuk dat nog niet bestond op het ogenblik van de bestreden beslissing en waarvan zij op dat moment dus onmogelijk kennis kon hebben. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL

Schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht;

Van artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

Van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991);

Doordat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zij aan de Ambassade van de Democratische Republiek Kongo een internationaal paspoort heeft aangevraagd en dat de diensten van de Ambassade weigeren haar dit paspoort af te geven;

Terwijl verzoekster wel een attest van de van verlies van de identiteitsstukken (zie stuk 2) en een nationaliteitsattest van de Ambassade van de Democratische Republiek Kongo kan voorleggen;

Dat de bestreden beslissing in feite motieven bevat die niet relevant zijn;

Dat men niet inziet hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden;

Dat substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen werden geschonden; Het middel is ernstig.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Verzoekster stelt in haar tweede middel enkel dat de motivering dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van haar bewering dat zij aan de ambassade van de Democratische Republiek Kongo een internationaal paspoort heeft aangevraagd en dat deze diensten weigeren haar dit paspoort af te leveren, irrelevant zou zijn. Verzoekster stelt dat zij wel een attest van verlies van identiteitsstukken en een

nationaliteitsattest van de Democratische Republiek Kongo kan voorleggen. De verwerende partij stelt in haar nota dat verzoeksters beweringen niet kunnen overtuigen. Betreffende het voorgelegde attest van verlies van identiteitsstukken wordt in de bestreden beslissing uiteen gezet dat dit stuk niet aanvaard kan worden als zijnde een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Er werd dus volgens de verwerende partij op afdoende wijze geantwoord op het door verzoekster voorgelegde attest. Haar bewering dat zij niet inziet hoe de toepassing van de toepasselijke rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft kunnen leiden, kan volgens de verwerende partij niet gevolgd worden. De beslissing is op voldoende duidelijke wijze gemotiveerd. Terwijl verzoekster verder verwijst naar een nationaliteitsattest dat zij niet heeft voorgelegd. Uiteraard kan verzoekster niet verwachten dat de toepasselijke rechtsregels worden toegepast op een document dat niet werd voorgelegd.

3.2.3. In de repliekmemoirie handhaaft verzoekster de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg ook in haar tweede middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij geen bewijzen voorlegt dat zij aan de ambassade van de Democratische Republiek Kongo een internationaal paspoort heeft aangevraagd en dat de diensten van de ambassade haar dit paspoort weigeren af te geven. Zij stelt echter dat zij wel een attest van verlies van identiteitsstukken en een nationaliteitsattest van de Democratische Republiek Kongo kan voorleggen.

De Raad wijst er vooreerst op dat een attest van verlies van identiteitsstukken geen bewijs is dat verzoekster aan de ambassade van de Democratische Republiek Kongo een internationaal paspoort heeft aangevraagd en dat de diensten van de ambassade haar dit paspoort weigeren af te geven. Dit attest toont enkel aan dat verzoekster op 23 september 2008 te Kinshasa is gaan aangeven dat zij haar identiteitsstukken heeft verloren.

Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken legt verzoekster pas bij haar verzoekschrift een nationaliteitsattest van de Democratische Republiek Kongo voor dat bovendien dateert van na de bestreden beslissing, zodat zij niet kan aanvoeren dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Zoals reeds overwogen dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing te

worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen.

Verzoekster maakt met deze uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of op basis van een foutieve feitenvinding tot de vaststelling kwam dat verzoekster geen bewijzen voorlegde dat zij aan de ambassade van de Democratische Republiek Kongo een internationaal paspoort heeft aangevraagd en dat de diensten van de ambassade haar dit paspoort weigeren af te geven.

Waar verzoekster ten slotte stelt dat de bestreden beslissing motieven bevat die niet relevant zijn, laat verzoekster na aan te duiden om welke motieven het zou gaan.

De schending van de materiële motiveringsplicht zoals aangevoerd in het tweede middel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoekster voert geen afzonderlijke middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET